

KASEY MICHAELS

Kohatu kokkulepe

Kasey Michaels
An Improper Arrangement
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik
selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Kathryn Seidick

© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enter-
prises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid
litsentsi alusel.

M12320916
ISBN 978-9949-82-022-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Mõnikord *mängivad* autorid faktidega, et need looga paremini sobiksid – kuigi ilmselt Waterloo lahingu kuupäeva ei julge vist keegi muuta – ning antud juhul võib asi samamoodi olla, aga võib-olla ka mitte. Londoni väikese hooaja kohta, mis algas tavaliselt septembri alguses ja kestis novembrini, on erisuguseid arvamusi.

Väike hooaeg oli kevadisest hooajast tagasihoidlikum ja lühem, paljud peavad seda jäänukiks aegadest, mil parlament tuli talvel varem kokku, regendiajastul ei olnud see eriti populaarne ning uuesti tõusis see au sisse kuninganna Victoria valitsusajal.

Mida mina arvan? Mul on tegelikult täitsa ükskõik. Ma ei muuda *kaalukaid* ajaloolisi fakte. Valisin teemaks väikese hooaja, sest esiteks sobib see aastaeg minu loosse paremini ja teiseks räägitakse, et paljud kasutasid väikest hooaega selleks, et kuidas nüüd öelda, nende päris-hooajaks veel mitte päris valmis tütreid saaksid veidi flirtimist ja häbelikku naeratamist harjutada, enne kui nad kevadel suurejooneliselt abieluturule sisenevad. See oli nagu omamoodi peaproov.

Vaat *see* pani mu kujutlusvõime tööle! Loodan, et „Kohatu kokkulepe” meeldib teile.

Rõõmsat lugemist!

Kõigele roosale

Proloog

Champauberti lahing

10. veebruar 1814

Gabriel Sinclair oli aastate jooksul oma sõpradele paljude pööraste ja kahtlaste ettevõtmiste suhtes augu pähe rääkinud, ent nende eesmärk oli alati olnud meelelahutus, seiklus ning sageli, kuna neist olid mehed saanud, ka lahked naised.

Kuid see ei selgitanud, miks nad olid talle seekord järgnenud, sest kindel oli vaid see, et nad saavad külmetada, igavleda ja on sunnitud lõunasöögist ilma jääma, mitte et see viimane just suuremat sorti ohverdusena kirja läinuks.

Suuremaid lahinguid enam ei tule, kõik ütlesid nii, eriti pärast seda, kui liitlasväed La Rothière'is Napoleoni vägedele tappa andsid. Könn pakub lähipäeval välja, et ta loobub troonist, annab krooni tagasi ja kõik saavad koju minna.

„Gabe, ütle mulle veel kord, miks me siin oleme ja oma kõige hinnalisematele kehaosadele külmakahjustuste tekitamisega riskime?“ küsis tema sõber Cooper Townsend, tõmmates sineli-hõlmad enda ümber veel rohkem koomale. „Kas meie venelasest sõber pani meid valesse kohta laagrisse?“

„Selles me vist jõudsime juba üksmeelele. Nad kõik käituvad nii, nagu sõda oleks juba läbi,“ pomises Gabriel, uurides rohmakat kaarti, mille ta oli päev varem paberile pannud, kui ta omapead

maastikku uurimas käis. Asi polnud selles, et ta ei usaldanud Inglismaa liitlasi: ta usaldas lihtsalt ennast rohkem. Ta eelistas ka käske jagada, mitte neid täita, ja ta ei olnud eriti rahul olnud, kui neil kästi venelastega liituda. „Vaata seda, Rigby,“ nõudis ta, pistes kaardi Jeremiah Rigbyle nina alla. „Viis tuhat meest, kelle Blücher on peaaegu hüljanud ja kes on laiali tõmmatud nagu koorevenis. Meie sõbralik võõrustaja, kallis kindral Olssufiev ei ole veel pooli valvureid kohale määranud, ja need mõned, kelle ta valvama pani, pugesid lihtsalt põdsasse peitu ja norskasid nagu loomad.”

„Mitte need, kelle me jalahoobiga äratasime, kui me siia jõudsime,“ sõnas Cooper laialt naeratades. „See oli ainuke tõeline nauding üle mitme päeva.”

Gabriel ei teinud ta jutust välja ja jätkas rääkimist: „Üks tugev amps sellest koorevenisest ning prantslased on meie ridadesse sisse murdnud, aga meie selja taga on vaid pooleldi jäätunud jõgi.”

„Jah, jah, väga kena. Sa oskad hästi sõnu seada, Gabe. Mitte et ma aru saaksin, mida sa rääkisid.” Jeremiah Rigby lükkas häiriva kaardi kõrvale. „Mis veel hullem, nüüd tuli mul koorevenise isu.” Ta pilgutask Cooperile silma. „Ega mul jänese vastu ka midagi oleks, kui nüüd järele mõelda. Kuna me pole ühtegi prantslast näinud, saadame õige selle sinu poolt peale sunnitud naeruväärse patrullimise kus seda ja teist ning korraldame jahipeo, Gabe.”

„Veel mitte, poisid. Meie viimsepäeva kuulutajal võib veel õigus olla. Häbilugu küll, kui see tõeks osutub, aga kummalisi asju juhtub kogu aeg.”

Nad kõik pöörasid end Darby Traversi poole, kes parema tegevuse puudumisel oli pikksilmaga loiult silmapiiri uurinud.

„Anna siia – see on minu oma. Näed? Ma lasin siia oma nime graveerida, vanaisa nime alla. See kingiti talle, kui ta Venemaal nende oma Elisabethi* õukonnas Inglismaad esindas. Me elasime

---

* Viidatud Jelisaveta Petrovnale ehk Elisabet I, Vene keisrinnale 1741–1762. – Tlk

seal mitu aastat ja nii saigi papa... Igatahes, ma ei lubanud sul seda puudutada."

„Jumal küll, Neville, sa oled hullem kui oma mänguasjade pärast kisklev jõnglane,“ ütles Gabriel, kui viimane nende luure-salgast pikksilma kahmas ja püsti tõusis, enne kui ta pükstest taas alla tõmmati. „Idioot selline – äkki tahaksid lippu ka lehvitada? Mida sa nägid, Darby?“

„Päikest metallilt vastu peegeldumas, täpselt nagu teised näeksid sellelt pikksilmalt vastu peegeldumas. Vähemalt nii ma arvan. Nende puude vahel teisel pool välu. Pakun, et kolmesaja jardi* kaugusel. Nägin välgatusi mitte üks, vaid kaks korda, kahes eri kohas.“

„Tõenäoliselt on see mõni meie patrull,“ sõnas Neville, tõstes pikksilma enda ette ja püüdes metsapiiri fookusesse saada. „Kus? Mina ei näe midagi.“

„Ütleb ta üllatunult, sest vaatab õigest otsast sisse,“ lausus Darby, hõõrudes külmi käsi kokku.

„No kuule, see oli küll karmilt öeldud, Darby. Häbi sulle.“ Rigby pöördus Gabrieli poole ja sosistas mitte eriti vaikselt: „Tuleta mulle veel kord meelde, miks sa arvasid, et peaksime selle habemeademes pooletoobise meiega kaasa tirima?“

„Võin öelda, et mitte ainult sellepärast, et ta mind nii kenasti palus. Arvasin, et temast võib kasu olla. Tagasi vaadates polnud see mõte küll hiilgav. Aga ta räägib vene keelt, mäletad? Ainuke meist, kes seda oskab, juhuks kui meil on vaja kiiresti Olssufievile sõnumit saata. Ja kui mäletad, siis teine variant oli ta telgivaia külge kinni siduda, et ta uitama ei läheks.“

Noor Neville lükkas taltsutamatud musta värvi juuksed silme eest ära, tundus hetkeks pahviks löödud olevat, kuid siis jõudis vist otsusele. „Te tahate, et ma läheksin asjast kindralile rääkima, eks ole? Aga mida ma talle ütlen? Seni oleme vaid paari peegeldust

---

* 1 jard = 0,9144 m. – Tlk

näinud. Me ei tea, kas seal on meie patrull või koguneb puude vahele rünnakuks terve Könni armee.”

„Hämmastaval kombel olen ma vist imikuga ühel meelel. Ta luges vist kunagi ühe raamatu läbi. Myles, sul on ehk siiski veel lootust.” Gabriel sülitas enda kõrvale maha.

„Tõesti? Ee, jah... Ma siis lähen, ee, kuhu...?”

„Sa pead kindrali armeed teavitama, ülemveebel Amesi üles otsima, ütleva, et ta koguks kokku kaks tosinat meie parimat meest, kes oleksid valmis mööda mäeharja patrullima minema, ning seejärel juhata nad kaks korda kiiremini tagasi meie juurde, et edasisi käske kuulda,” lausus Gabriel väsinult. „Kõigepealt Ames, siis kindral. Ülemveebilil on poisid valmis, kui sa neid kaasa võtma lähed. Kas said aru, Myles, või on sul vaja kõik kirja panna?”

„Loomulikult sain aru. Ma olen äärmiselt intelligentne. Sellepärast saigi isa mu panna kindrali adjutandiks, kus ma oleksin väljaspool ohtu ja... vahet pole. Tublid inglise mehed, just neid on meil vaja, et nende neetud konnaõgijate suhtes silmi lahti hoida. Nad on teil vähem kui kahekümne minutiga olemas, annan teile oma härrasmehe ausõna.”

„Ta ei saa end härrasmeheks nimetada enne, kui see neetud toapoiss, kelle tema papa koos pojaga kohale saatis, näeb vajadust tal rohkem kui kaks korda kuus habet ajada. Aga allamäge ja võimalik, et vaenlasest eemale liikudes on ta tänu oma pikkadele jalgadele küll üsna kiire,” märkis Cooper, vaadates, kuidas Myles Neville jalgadele valu andis, nende ainuke pikksilm vöö vahele pistetud.

Gabriel jälgis samuti piitsavart, kelle peenikesed, pikad jalad kummaliselt erinevas rütmis liikusid, kuigi tal õnnestus püsti püsida. „Isad ja nende ambitsioonid. Ta on ainuke põhjus, miks meie väeosa on siin, mitte põhiarmee juures, sest me peame seda imikut valvama. Jumal, kuidas ma seda meest põlastan. Võib-olla me poleks pidanud Mylesil üksinda minna laskma...”